

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwość da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěł pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty

Z njebyes mana
Njeh čí klimana
Žiwność je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel F.

Čerbiře njedžělře łopjeno

W Budyřčinje

23. džembra 1934

Baužen

Hody.

Jana 1, 14—18.

Nětł kłincžce, spěwn wjekele, kaž jandželow spěw kłincžce; nóz kwjata, nóz najkwjeczischa, je tu, je tu, halleluja! Mohło a kmeło hinał byč na j Boha nam daty kwjaty hodowny rócny čaž, hdy je jandžel kam tał sanjeł: Pšchipowědam wam wulke wjekele? Njchto džě jo hinał njewočajuje, džěči niz a my starřhi tež niz. Wjekele wřchał mōžemy wřchitzy trjebacz. Hdy do kwjatny dnjow lubeho snateho jetlachmy, jo rosžohnowawřhi kebi wěřce jedyn druhemu pšchjachmy po dobrym kerbřkim wařnju: Džeržce strowe a wjekele kwjate dny! Tež my, kotsiž jo w Božim domje řhadžujemy, abo my čitarjo lubeho Bomhaj Bóha, kebi kamžne pšchecza wuprajamy. Esamo jo wě, so je tu niz swonkowne, ale řnutřkowne wjekele mēnjene. S tym džě w najlěpřim towarřtwje řtejmy; pšchetož tež Boži jandžel řnutřkowne wjekele pšchipowěda: Wam je jo dženska Šbōžniř narodžil. Ale to drje jo njehodži přecz: Čim dale čim bóle jo bořim, so runje tole wjekele porņio swonkownemu nařad řtupa, runjež niomu do myřlow njepřhindže, swonkowne wjekele sanjechacz. Wjele bóle džemy ř wutrobu džakowni byč, so jo wřcho mōžne čini, so by jo hodowne wjekele tež tam njěřlo, hdyž by bjes čłowřřeho prōžowanja wěřce pobrachowało. Rōždn ř nař je po řwojich mozach ř tomu pšchinoschował. Pšchi wřchēm tym pał wēm, so njebudže w řōždnym domje hodowneho wjeřela. Tuž potařkim jandželowe pšchipowědanje njedyrbjało dopjelnjene byč? Prařhenje nařtawa a dyrbi nařtawacz: Hdy a hdy jo woprawdže wjekele hody kwjecz?

S horjekach napiřaneho řłowa řwj. řčeniřa nam dwořa wotmořwa napscheczo kłincži, a tuž kebi tež tole dwoře dopjelnjene pšchjemy.

Hody woprawdže wjekele hody řwjeczim?

Hdy jo nam dopjelni: 1. My widžachmy jeho krařnořcz.

2. S jeho pořnořcže řmy wřchitzy brali hnadu řa hnadu.

My widžachmy jeho krařnořcz. Tuž řu hody tał rjež řwjedžen řa woczi? To wěřce řu. Wěřo řu wone tež řwjedžen řa wřchi; pšchetož mamy krařnu hodownu hudžbu. Kał mohło to hinał byč, hdy jandželow spěwacz řkřřichmy? řižo do hōd bē porēřko doma, w kotrymž njebn na něřařte wařnje hodowna hudžba řakłincžala. Hdyž řu džěči w domje, řu wone nař starřchich je řwojimi spěwami řwjekelate a dopředka wjekele pšchihotowate. Ale na řwjedžen řamy jo se řyntami njespořajamy. My džemy něřhto widžecz. řrudnje by było, hdyž njebn ničō hodowneho widžecz było, řadyn řchtořil, řadyn dar lubořcže, řane řkřřchczite wōczko, řadyn džakowny ert. Wjeřelmy jo potařkim, so řu hody řwjedžen řa wōczko. Na tuto wařnje řu wone řwjedžen řa džěči, tež wōczřkich. řchtož wone ř hodam widža, řim řa žpře řiwjenje njęřapomnite wōřtawa. Na tuto wařnje pał řu hody tež řwjedžen řa nař řarych a řarřchich; pšchetož wjekele řłodžicz a wjekele widžecz a wjekele řaczuwacz řnajmjeřřcha řa jedyn džē řa lēto, to je wōřchwjenje. — džakowano Bohu pał řu hody řwjedžen řa woczi we řłubřchej myřli. Tōn, kotryž je horjekach napiřane řłowa přēni řrōcz napiřał, njebēřche wjařn džěczō, řako je napiřa, ale bēřche muř, řiž bēřche wjele widžał we řwojim řiwjenju, a wěřce niz jenož řame wjekele.

A tola wón wšchón napjelny a sapšchijaty i radošču napika: Mny widžachmy jeho krašnosť. Wón jo napika tak, kaž najšbožownišče džěcžo jo njeby radoštnišcho napikacz mohło. A pšchi tym wón njebe wo swončownym hodownym blyščěcžu ani proška widzał. Pšichicžiny došč, so bo jeho praščamy, šcho je jeho wješele było. Jan nještejesche abo nješlecžesche kóbu pšchi žlobiku, wón Jesuša haſle i jeho džěla snajesche. Ale i kaſkeho džěla? Nade wšchem napikane štejesche: Wón jiewi kwoju krašnosť. Ale wšcho tole džělo mješesche kwoj sapočat i sa tutu semju w žlobiku. Tohodla džě Jan praji: Sšto wo scžini bo cžělo a bydlešche mjes nami, a to njeje tola ničžo druge hač hodowny podawł. Sštož bo tehdy krašnje sapočja, to bo poščizišcho cžim krašnišcho jewjesche. Sdny je bo tež wobžarowało dyž a dyž, so wo našim Šbóžniku žaneho wobrasa nimamy, njeje to woprawdže došč, šchož jeho wučžomnizy nam praji: Mny widžachmy jeho krašnosť? Widžachmy, šcho w jeho dušchi be, lubošč a wěrošč, lubošč i wšchitkim cžlowjekam, tež i tym, kotrychž kóždy lubo nima, lubošč i džěcžom, ke khorym a bėdnym a sazpitym; wěrošč, so pola njeho a sa njeho jenož płacžesche, šchož be woprawne, niz cžinjene, niz ludarške? To be jeho krašnosť. — Mny widžachmy jeho krašnosť, Jan praji. Žich wjele jeho widžesche, ale jich mało jeho spóšna. Tak je bohužel woštało hač na džěnišni džen. Tež na naše hody njeje hinat. Žich wjele pšchi žlobiku šteji, ale jeho krašnosť njewidži; jich wjele hodowne kěrlušche kóbu spěwa, ale we kwojej dušchi ničžo nješčajuwa. A po hodžoch džě po kamšnym pucžu dale. Sšto je to do snutšowneho hubjeńštw! Wupročmy kěbi jašnej wocz i pónacža, so bychu woprawdžite hody byle: Mny widžachmy jeho krašnosť!

Jan scženik dale praji: S jeho pońnoščje kmy wšchitzy brali hnadu sa hnadu. Hody potajkim tola nješku jenož kwojeden sa wocz. Derje, so je tomu tak. Sdny do kwojatnych dnjow po haščach mēsta kłodžachmy a wulke škladny wulka-dženny wšchelakorny darow widžachmy, kěbi hušto prajachmy: Bjes džywa, so ku wšchelazy ludžo kaž trochu sawištini, dokež dnyrbja kěbi prajicž: Sšto to mi wšcho pomha, hdyž kěbi jo njemožu popšhecž? — Džakowano Bohu njeje tak i woprwadžitym, snutšownym hodownym darom. Wšchitzy mōža a kmedža tón došč a bo jeho wješelicž. Haj, cžim wjazny doščawaju. Našy Bóh a tón, kotrehož je wón pōkłał, ma pońnošč wšcheho. Wěro tola je, so kmy wšchitzy i jeho pońnoščje žiwi, tež cži, kotšiz to nočžedža pšhipóšnacž. To je w cžělnym hižo tak: Wšchitkich wocz i woczaju na tebe. Tež njewěriwi dnyrbja ščončnje prajicž: Žiwjenje a dobrotu ky ty mi dał. Kaž wjele bóle bo naša dušcha i jeho pońnoščje žiwi! Sšto dnyž jich wšchitkich mjenowacz, kotšiz ku hač na džěnišni džen i wulkim wješelom spěwali: Kaž dołho kym jemu kwoju wutrobu dał, haſle wēm, šcho žiwjenje je. Sštož je wulkeho, cžišeho a rjaneho na semi, to je wot njeho. Sštož bo hody jewi w najrjeńšim smygle luboščje, to je wot njeho. Kaž šdobnje se kwojej kwojbu hody kwojeczimy, jedyn bo na druhim wjekeło, jedyn drugeho swjekelejo, hdyž kmy wšchitzy i jeho pońnoščje brali. Tuto žórlo hnady tež njewuštawa w tny dnjach, kotrež bo nam njelubja. Runje tam je Jesuž nam Šbóžnik, kiž na semju pšchindže kłudy, so by jich wjele wobohaczil, kłudy, kiž wē, šcho cžlowške žiwjenje je, a mōže tohodla kóbucžetpienje mēcz i našej kłaboščju. — Wěšo dnyrbi b r a c ž, i widženjom abo hladanjom njemože bo ničto naščycž. Jan tež praji: S jeho pońnoščje kmy brali hnadu sa hnadu. Kóho je wón mēnik? Jenož kěbie, kiž kaž lėdma žadny drugi Jesuša lubowašche, abo klyneho

a tola tež kłabeho Pětra? Njeje tež Tomaš brač a tohodla jašchšach: Šbóžni ku, kotšiz njewidža a wšach wěra? Sšamo ščóšnik na kłhižu je w poščednim wóšomiku brač hnadu sa hnadu. Chyžli nētko my kami bo wušamčnyč? Wješelmy bo radšcho, so je tu woprawdže tak: Bracž je šbóžnišcho dyžli dawacz. W tutej myšli pšchjemny druhim a kěbi kamy wjekele, šbožowne hody. Samjeń. M. w B.

Boža nōž.

Hacž runje nōž kweť jatny ma,
Je tola kweťko w małej hródžicžy.
Bójška jašnosť cžmu je sahnala;
Měr knježi tam a počoj domjazny,
A młoda lubošč macžerina
Tón jašny rumčik wšchón wupjelni.
A lubuškei bo klonjo macž bo počmewa:
„Snytko, ty cžišchinko, kłódko mi spi!
Spintaj tu w mērie, Ty kynecžko mój!
Dołhož tu kčěja Cži rōžicžki džěcžatštw,
Mój šarškej wšach Tebie tu štražujemoj,
Bóh pač kam wjedže dónt Twojeho žiwjenja!“ —
Myšle tajke macž do špara pšchewodžaja,
Ju pšchewodžaja wjekele kěrluški:
Jandželki hlaj kynka žlobik wobrubjeja:
„Čješč budž Bohu we wyščoščji!“

L.

Serjedžišcžo kweť.

Tak dny sažo hič i Bethlehemskeho kłobikei a bo scžicha pšchi nim počnydnyč. Njeje džě tola žaneho cžicholubošneho mēstaczka! Wonka daloko šchumi rēka kweť, tu je wodny mēra; wonka honja cžlowjekoj sa blyškotatym šbožom, tu hla-datej wocz do kweťka Božeho raja. Wonka hawkotaja mēnjenja cžlowjekow džiwje a wrótnje jene pšchemoh drugeho, tu šyncži wumōžecžny jene kłowo, jenicžke jednore kłowo, to kłowo wo lubošč, kiž naž wšchěch pyta, naž scžinicž džěcži luboščje. Kač rjenje je to tola, počkuchacz na tutón kěrluš, kotryž wšcho horjo pšchekrašnja, wšcho žedjenje špočaja, woczžy i wješelom pšchekrašnja!

Sšto by byla semja bjes Bethlehemskeho džěcža? Sa-kłata semja počna cžěrnjow a wóštow! Sšto bychu byle šawisny kweť, njebychu-li byle do jich knihow sapikane narodniny Khrystuškowe? Nēšcho cžēmne, mutne, nōžne bjes jašneho, trošhtneho křjedžišcža! Sšto by bylo cžlowške žiwjenje bjes toho, kotryž je tón pucž, ta wěrošč a to žiwjenje? Pucž počny bldow w nožy, kotraž bjes hwěšny! Sšto by byla cžlowška wutroba bjes Jesuškowego mjena? Cžēmna komora počny štaroščow, sawriene a šalěbowane jaštwo bjes kweťka a trošhta. Po K. Gerofu.

Kčějaty kěť.

W jutrownym cžikle našeho kópienka cžitachmy „Kčě-jatny kěť a kñehowe mjetele“. W počjatku małego rōžka bēch bo na kčějatny, rjenje wonjatny kěť „Oliver“ dohladała. Ssneh je na njón padał, kěť je dale kčěł a junjo wonjał. Tež jeho kušod, „Japanišche Zaubernuž“, kiž njewonjesche, počja kčěč. Kčějeschtaj 6 hač 7 njedžel. Wobaj štaj mje njewuprajomnje swjekeleloj. Zyle lēto kym kěťaj wopřto-wała, kym jeju pčodny wobkēžbowała a bo praščala: Kač to, so Bóh da přenjemmu rjeńšchu kweťku a wón a so je druhi žyle bjes wonjenja? Nēhdže kym potom cžitaka tutu kadu: „Japanišche Zaubernuž-Creme verzaubert Sie zur Schön-heit.“ Tak wēdžach nētko, tak Bóh wšcho wuruna, a kěbi pšchi-

Hody!

Nam je bo Sbožnik narodžik!
Tuž wyssajcze wschd ludu!
Schto njeby dženka wopomnik,
So nasche dla je tudy
Syn Boži pschischot do częta
A najwjetšeho hubjeństwa!
Wschon šwēt khywal Božu luboscz!

Sa čaš a twěčnoscz čłotóštwo je
Pšches Khrysta wobšożene.
Nam je pšches njebo, wopomncze,
Nětk njebo wotetwjene!
Naš Bóh, naš Knyes, tať luboma,
So jencž'foh Syna sa naš da.
Džať jom sa tajfu hnadu!

Šaj Jesuś, maťe džěčatko,
Kiž njebo, semju hnuje,
Tu bywajo, wscho hubjeństwo
Nětk i nami šobu čuje.
Wón naš dla bo tať poniži
A wschittu krašnoscz wopuschęzi,
So by naš i Wótžom šednať.

We Betlehemje, tam bo nam
Wscha Boža luboscz šjewi!
We džěsczu pschidže pastyt i nam,
Kiž čłotóštwo směrom fšcheti.
Wichon šwēt njech pošny khywale-
Nětk i jandželemi šaspěwa: [nja
„Čžescz Bohu w wyšotofcz!”

H. B.

šahach, niz i Bohom mudrowacz. Bóh pohlada na wscho, šhtož
bě štworik a wscho bě dobre.

Ssu nětko poźlednje dny psched hodami. Ras mējach
hnydom rano maťe hněwanje; hněwna běch tež šama na bo,
so bo dam hněwej pschemóz a to hišće w tutym adventskim
čžažu! Tuž hnydom won do štwórby! Tam je wujednanje!

Ludžo khwatachu na džěto, ja džěch šwój wschědny pucž
do botaniškeje šahrody. Winych bo hnydom i lěwizy, kěrkaj
wopytacz a wohladacz, tať jeju pupki rostu. Tola šhto dha
to? Přeni kěrk bo počina žolčicž! Wjele pupkow je bo
pukto! Čženke twětkowe bancžiki drje haťle šnadnje, ale pať
tola rjenje a mješto wonjeja.

Šola kěrk tam namalach, šhtož džěch pntacz, a tať mó-
žach bo hnydom šažo domoj wrócicž.

L.

Sšerbja psched wjednišom Šitlerom w Nürnbergu!

(Pošracžowanje.)

Krašny bě wołtať. Š boka bě wulkotny wolijowy wo-
bras. „Ah, plašćč šwj. Veroniki!” bo mi i huby wuğunj.
Nětk mój wjednik widžesche, so mam šajim, a mje pscheczelnje
w žyrkwi wołoto wjedžesche; wujakni mi tu wižaze wobraš
a pošawn, najbóle wurěki i drjewa, a bohacze pošlocžane.
Tež tu stare wopony patriziškich šwójbow wižachu. Pšchit-
džěchmoj i hlownym durjam. Tu běštej i prawizy a i lě-
wizy duri dwě wulkej drjewjanej pošawje w šlotym plašćču.

„To je šobu to najrjeńšche w našej žyrkwi!” knjes
rjekny. „To je šetkanje Martije i Šilžbjetu.” Šdnž i žyrkwe

hladašch, widžijch Mariju i prawizy: pěťne, jaťne woblicžo,
šmewť a džěčaze wjekele na nim, so móže něšcto šwješelaze
powědacž; jeje šhija je naha. Šilžbjetu wuhladašch i lěwa;
khytne je woblicžo, plašćč wołoto hlownj a šhije, tať so je
jenož woblicžo widžecz. Wonej šebi napšhecžimo džetej a
jenož durje ju hišće džěla. Tu je derje wušwolenny blecž
ša njeju.

Šdnž běchmoj wscho pscheshčoj, bo woprašach, i šim
měla čžescž?

„Ja šym žyrkwiny duchowny”, bě wotmołwa.

Ja bo wutrobnje podžakowach, a šebi wscho dobre psche-
jo bo džělichmoj. Dóndžech nětko do ewangeliske Šilžbječ-
neje žyrkwe. Tu myšlach šebi, so do opery šatupju. Šwje-
dženšla rumnoscz je kulojta. Běle marmorowe štolpy nješu
khyry. Tež tu krašny wołtať, tola žane pošawn, dofelž je tež
i nowišcheho čžaša. Wěžina rumnoscz je tu i žyrkwinej šjed-
nocžena. Tu wižatej dwaj wulkej wolijowej njewšchědnej wo-
brašaj. Wobaj pschedštajatej šchiznješenje Šbožnika. Džimne
a njewšchědne šu tu barby. Woprašach bo jeneho knjesa,
šhto je jej šhotowiť, a šhonich, so štej wot ameriškeho
molerja.

Ššlónčžto bě bo šhětro šhiliťo, hdnž i žyrkwe wuštipach.
Moja hospoša běšche mi rano prajika: „Dženka dnybiczje na
kóždy pad šawješelenštu šutu wopytacz!” Tuž bo tam nasta-
jich. Wosny běchu wičš pschepjelnjene. Tuž pšchi běžach. ŠA-
mužoj běchu dženka wot 12 do 5 hodžin čžahnyli; haťny bě-
chu pošne ludu, a na haťach, po šotnyh běchu čžahnyli, le-
žachu šboka, hđžž bě lud pšchihladowat, piwowe blesche, ša-

ranczki, rosbite a zgle hornczki, papjera atd. Gladaś sa to-
fejownju. Wschudze wścho pschepjelniene. Běžach laczna a
hlódna $\frac{3}{4}$ hodžiny, doniž na kuku njedondžech. Tu na kuzn bē
mała kofejownja. Namakach w njej prošdnj stoł a prošach
wo kofej, dofelž bēch jara laczna a hlódna, a doštach wobojē.
Lufu swjēřichnje pschēhladač. Bēch tu jenož dōřchla tohodla,
dofelž nočnych řwoju hořpořu řranicž, hdnž tu njepohnyh.
Domoj mōžach dojēcž a dōndžech do hořczena, hdžēž pīchezo
jēřčž řhodžach. Woni tam řa mnje jēdž řhowachu, doniž nje-
pschēndžech. Pīchezo do lēhwa jēřčž řhodžicž, pīches hodžinu pu-
cža, to cžař rubjesche. Tu řo pořnylich a cžitach na řhwilku
nowiny a namakach w nich přēni wobras nařcheje řnježny.
9 hodžin bijesche. Tuž domoj! Bēch řařo prošna řař popjel-
nicžka. Pnytny, řo mje nohajžny nēřař řpinatej. Widžach, řo
řu mi kulki wřchē řacžekke. Džēch hnydom lehnycž. Pōndželu
mējach hiřchcže znyř džen pīched řobu a hiřchcže wjele pīcheńcž.
(Štōnczenje řcžēhuje.)

Hodowne nasbēranři.

„Najdžiwniřche polo, na kotrymž duřcha w řymje džēla,
řu hodn. Řo tym, řchtož je nuřne, runaja řo hodn pschēńcžne-
mu polu w lēcžu. Lēta dořho bjes hōd njeřamōže cžlowjeř
řiwny bycž, řař njeřamōže lēta dořho řiwny bycž bjes lēcžnyh
řnjow. Lēto abo dwē mōžech řebi pomhacž ř wjetřchim dowo-
řom ř wukraja abo ř nēřařkej narunanku. Hodn mōžech řebi
tež ras pořcžicž, hdnž pořabny, je řebi řadžecž. Ras je pař tola
duřcha hlódna po zglej wērnōřcži toho, řchtož je pola Łuřařcha
řapīřane.“

„Řa pīřiwōēdam Wam!“ Tuto řłowo „Wam“ dnyřbi nař
řwjeřelicž. Pīřchetož ř řim řēcži wōn? Š drjewom abo ř řamje-
njemi? Nē, ř cžlowjekami, a to niž ř jenicžřim abo ř dwēmaj,
ř znyřym ludom!“

„Řa njewēm, hacž to druhim tež řař je: mi je řōžde lēto
řař, řařo by nařcha znyřkej byřla w Bořej nořny pīřhemēnjena
— pīřchēřuřłana.“

„Šswēřko a lubōřcž — wobej řkūřchatej hromadže. Nje-
řapomīńcže to, hdnž řo patoržizu wōřko hodowneho řchto-
ma hromadžicže!“

Boři řchtom w Bořim domje.

Řař řchtom řo w Bořim domje řwēcži,

Řař blyřchcži wōn řo lubōřnje!

To wjeřele je řa nař džēcži!

Wōn nam je řnamjo nadžije!

Řař wōcžko nařche jařnje hlada!

Řař řmēje nam řo wutroba!

A řchēdžiwz njebjēřa řej řada:

Tam, tam řo řwēcži jecho mřda!

Pīřhip.: Tutej řchucžžny wřachny ř ruřopiřa „Bořa nōž“
řararja Miřhařa Domařchki-Řořacžicžansřeho.

Žyřkej a řtat.

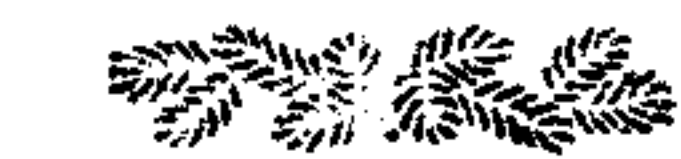
Patoržizu ma po porucžnořcži Nēmřkeje řilmoweje řo-
mory řōždn řino řacžinjeny bycž.

Adolf Hitler je cžēřtne mēřchcžanřtwo Lutheroweho mēřta
Wittenberg pīřhiřař.

Wřchelafe ř blisřa a řalořa.

Hodowny řchtom řteji a řwēcži řo řařo tež w Budnyřchinje
pīřhi wulkej znyřwi. Chže bycž adventřki přēdar. Řōždeho ad-

ventřkeho přēdarja adventřke přēdowanje přēduje dwojate:
„Cžinčje pořtutu!“ a „Njebjēřke řraleřtwo je řo pīřchibliřako!“
Cžim řhutniřcho řo mny do cžinjenja přēnjeho džēla podnuri-
mny, cžim hłubřcho podnurimny řo do řkutřowanja a řohnowa-
nja njebjēřkeho řraleřtwo. — W Lubiju njeiřmny lēřka řadny
hodowny řchtom wōhladařli, řa to pař „adventřke řwēřdn“ na
wjazy wōřebitřch mēřtnach mēřta. Tute řwēřdn wobdawaju
elektriřku řwēřu na wjazy řřchizowanjach drōřow a pořkicžeja
hiřo wo dnjo wōřebitř napohlad; wjecžor pař, hdnž řo řwē-
cža, je to nēřchto, nimo cžeřoř njemōžech, řhibe řo by pohla-
dař a řo dořladař — a nēřko dže wo to, hacž, hladařo na tutu
řwēřdu, řo dořladařch na tamnu řwēřdu, řotraž nēřdn pořařta
wřřche Bethlehem, a hacž řa njej džech.

Na pucž.

Řohnowane, řbořowne hodn! — Mny je pīřchējemny Tebi.
— Hdn je pař mařch? Jenož řehdn, hdnž mařch hodowneho
Šbōžniřa, řiž je řpořojenje wřcheho horžeho a řwjateřo je-
dženja, — řař tamny hōłz w řnatnyh mařnyh řerbřřich řniřřach:
„Špořojene ředženje“. — Tute řniřřki řu tohodla řjany řo-
downy dar. — Wērne řbořo mařch jenož tu, hdnž řny řebi řwo-
jeje řbōžnořcže wēřny. Bjes tuteje wēřtořcže řane wērne řbořo!
Wērne hodn mařch, hdnž řny řebi wēřny, řo ma Šbōžniř řeřuř
w Twojej wutrobje řłobitř a řolebku. Ale njemny řo, hdnž
řeřuř woprawdže we wutrobje ma pōřłancžko, tam njeje ni-
cžo, řchtož řo ř nim njeřnjeře! Hdnž řny we řwojej wutrobje
abo we řwojich mnyřlach řelcžřich a plēńcžřich njeřpīřchēřelřtwo
abo řidu abo řawiřčž abo podobne cžlowřřke, njeřřchēřcžijaniřke
cžinři pīřchēřiřwo řobucžlowjekam, abo řamoprawdōřcž a
řariřeřřtwo, nimařch tam hodowne džēcžo řeřuřa — nimařch
jo tam, byrnjež we řwojim domje a w Bořim domje pod
řwēcžłami hodowneho řchto-
ma ředžak, řaj, nimařch jecho tam,
byrnjež pod řwēcžłami Řnjeřoweho wōřtarja wužiwař Bořu
wjecžer! — Řohnowane, řbořowne hodn! řutřje patoržiza!
Dorospominaj to, dowupruřuj řo, přiedny hacž řo nařtajiřch
na pucž ř Bethlehemřřkemu řłobitřej. —

Tohodla pař tež pnyřaj a cžitaj w Řnjeřownyř řniřach a
najnutniřcho rořpominaj: řa 23. deř: 1. řor. 12, 11: Toho-
dla ře wřchitřim pod wjedniřtwo Bořeje wole! — řa 24. deř:
1. řor. 12, 12: Řhryřtuř řam je to cžēřko; — řa 25. deř:
12, 13: Pīřches Duřha do tutoho jeneřo wulřeho znyřka; —
řa 26. deř: 12, 14: Wjele jewi wjele Bořeje řrařnořcže; —
řa 27. deř: 12, 15—17: řawiřčž a řwada řławow mjes řobu
je wrōtnōřcž a řańba; — řa 28. deř: 12, 18—20: řswjaty
organismuř; — řa 29. deř: 12, 21—22: Mny řnajemny wař-
nořčž řłabeřo; — řa 30. deř: 12, 23—24: Mny cžeřcžimny naj-
řnadniřcheho bratra; — řa 31. deř: 12, 25: Mny řo řtaramny
jedny řa druřeho.

Řiřtowanje. Řni. Ř. w D.: Džak wulki řa pōřłanku a řa
pīřhilubjeńku. řaj, řař řhžemny tole ře řtarym lēřtom řłōńcžicž!
řam a tohorunja wřchitřim řobudžēřacžerřkam a řobudžēřa-
czerřam pīřcheje řohnowane, řbořowne hodn redaktor.

řa Rowe lēřto (30. deř.) pořtaji ř. w. ř. řa. — řa řijoch
řralow: Ř. we Ř. — řa 1. po řp.: Ř. . cž w Ř. — řa
30. deř. ma wřcho najpořdžiřcho 27. deř. a řa 6. 1. najpořdžiřcho
2. řan. w Budnyřchinje bycž.